

Sep-tem-ber's him-mel er så blå,
dens sky-er ly-ser hvi-de,
og lydt vi hø-rer lær-ken slå
som før ved for-års-ti-de.
Den un-ge rug af mul-den gror
med grøn-ne ly-se klin-ger,
men stor-ken længst af lan-de for
med sol på si-ne vin-ger.

Der er en søn-dags-stil-le ro
i-mel-lem træ'r og ta-ge,
en mun-ter glæ-de ved at gro,
som var det som-mer-da-ge.
Og ko-en ru-sker i sit græs
med saf-ten om sin mu-le,
mens bon-den kø-rer hjem med læs,
der ly-ser sol-skins-gu-le.

De rø-de æb-ler løs-ner let
fra træ-ets træ-te kvi-ste.
Snart lys-ner kro-nens bla-de-net,
og hvert et løv må bri-ste.
Når af-ten-so-len på sin flugt
bag sor-te gre-ne svin-der,
om å-rets sid-ste rø-de frugt
den tungt og mildt os min-der.

At fly-ve som et for-års-frø
for som-mer-blomst at bli-ve
er kun at vis-ne for at dø,
kan in-gen frugt du gi-ve.
Hvis mo-den-he-dens mil-de magt
af li-vet selv du lær-te,
da slår bag fal-met ro-sen-dragt
dit rø-de hy-ben-hjer-te.